

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Aleše Smetanky a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: V. M., státní příslušnost Ukrajina
bytem V. H.
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Šťastným
sídlem Novovysočanská 537/31, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2022, č. j. OAM-15191-45/PP-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2022, č. j. OAM-15191-45/PP-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný I. podle § 87e

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a II. stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobce zásadně nesouhlasil s žalovaným, že by mohl závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek. Podle žalobce již pominuly důvody, ze kterých by bylo možné dovozovat budoucí narušování veřejného pořádku, natož natolik závažným způsobem, jak vyžaduje předmětné zákonné ustanovení. Napadeným rozhodnutím pak bylo výrazně a nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce, kdy byl fakticky znemožněn rodinný život žalobce, a rovněž byl tímto rozhodnutím ohrožován jeho vlastní život nutností vrátit se na Ukrajinu. Ačkoliv tedy žalobce byl rozhodnutím nucen vycestovat zpět na Ukrajinu zmítanou válečným konfliktem, bylo zřejmé, že i pokud by na Ukrajinu vycestoval, pak by nemohl cestovat spolu se svou manželkou, čímž by rovněž výrazně ohrožoval její život. Na druhou stranu žalobce na území České republiky podniká prostřednictvím společnosti Famous art s.r.o., resp. je jednatelem a společníkem této společnosti, kdy jeho manželka je na zdrojích takto žalobcem získaných také závislá. Rozhodnutí tedy značně negativně ovlivňuje rodinný život žalobce i jeho manželky.
3. Je sice pravdou, že žalobce byl celkem třikrát na území České republiky pravomocně odsouzen, nicméně se vždy jednalo o přečiny menší intenzity, resp. poslední dvě odsouzení představovala přečin maření výkonu rozhodnutí pro jízdu vozidlem po dobu uloženého trestu zákazu řízení, k prvnímu odsouzení pak došlo již před více než 3 roky a trest byl zcela vykonán. Žalobce pak již většinu trestů vykonal a měl za to, že uvedené přečiny není možné srovnávat se závažnou trestnou činností, jak činil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný např. na str. 9 uvedl, že zásah do soukromého a rodinného života si žalobce způsobil sám násilným jednáním, žalobce se však žádného násilného jednání nedopustil.
4. Odkaz žalovaného na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 108/97 na str. 9 napadeného rozhodnutí pak rovněž nebyl příslušný, když se jednalo o zcela odlišný případ. Rodinný a soukromý život stěžovatele v citovaném nálezu nemohl být vůbec narušen, když stěžovatel uzavřel manželství s vědomím toho, že na území ČR vůbec nemůže pobývat a jeho pobyt na území ČR byl ilegální, kdy nadto již v době rozhodování Ústavního soudu bylo manželství stěžovatele rozvedeno, a dcera byla svěřena do péče matky. Fakticky ani právně tedy již nemohlo dojít k žádnému zásahu do rodinného života, na rozdíl od napadeného rozhodnutí a rodinného života žalobce.
5. Sám žalovaný přiznal na str. 9 rozhodnutí, že žalobce nemá reálnou možnost vrátit se do země původu, tedy na Ukrajinu. Správní orgán pak, aniž by měl k takové úvaze jediný podklad, dovodil, že se žalobce má přemístit do jiného státu mimo Ukrajinu. Toto však není reálně možné, neboť žalobce má zázemí na území ČR, případně by jej mohl mít na Ukrajině. V jakékoliv jiné zemi by pak měl postavení válečného uprchlíka, neměl by zajištěno zázemí, ani práci. Rovněž nebylo žalobci zřejmé, z čeho správní orgán dovozoval, že přesídlení do jiné země bude pro žalobce bezproblémové, kdy by například mohl

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

podnikat. Správní orgán však nezohlednil, že žalobce mluví pouze ukrajinsky a česky, tedy při přesídlení do jiné země by zde již byla zásadní jazyková bariéra bránící výkonu povolání žalobce. Žalobci je pak 52 let, kdy i vyšší věk může být důvodem pro obtíže při hledání pracovního uplatnění. Domněnky žalovaného o minimálním zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, možnosti přesídlit se do jakékoliv země mimo Ukrajinu a zde začít bez problémů s výkonem povolání, se pak nezakládaly na žádných skutkových okolnostech, které byly založeny ve spise, naopak jsou skutečnou situací žalobce vyvráceny. Odůvodnění správního orgánu, že žalobce může být v kontaktu s manželkou prostřednictvím telekomunikačních prostředků, tedy že nemůže dojít k zásahu do rodinného života, bylo pak třeba považovat za spíše absurdní než řádné odůvodnění situace žalobce. Pokud by žalobce odcestoval na Ukrajinu, je zde předpoklad nefungování telekomunikací, resp. jejich výpadky. Žalovaný pak neuvedl, z čeho dovozoval, že 50letý žalobce a jeho 60letá manželka umí tyto „moderní telekomunikační prostředky“ užívat a že jimi disponují, resp. že jimi žalobce bude na Ukrajině, případně v jiné zemi v postavení válečného uprchlíka, disponovat.

6. Žalobci pak nebylo zřejmé, z jakého důvodu žalovaný 11. 10. 2022 dovozoval, že žalobce může závažným způsobem narušovat veřejný pořádek, ačkoliv sám uváděl, že žalobce může po 23. 11. 2022 opětovně požádat o vydání oprávnění k pobytu na území ČR. Zároveň žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce má možnost získat dlouhodobé vízum, kdy i tímto dával správní orgán najevo, že svým pobytem žalobce nebude narušovat veřejný pořádek.
7. Správní orgán pak také uvedl, že zásah způsobený napadeným rozhodnutím do života žalobce není tak zásadní z důvodu, že žalobce pobývá na území ČR od července 2021. K tomuto žalobce uvedl, že vazby na ČR tvořil již mnohem dříve, mluví velice dobře českým jazykem, v ČR podniká prostřednictvím společnosti Famous art, kdy funkci jednatele vykonává od 27. 11. 2020, k prvnímu odsouzení pak došlo za jednání žalobce ze dne 31. 8. 2019, je tedy zřejmé, že vazby si v ČR tvoří již více než 3 roky.
8. Žalobce pak také považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu obav ze závažného narušení veřejného pořádku, nicméně na str. 8 rozhodnutí (4. a 6. odstavec) správní orgán uvedl, že posuzuje žalobce dle kritéria ohrožení bezpečnosti státu, tedy jiného zákonného důvodu pro zamítnutí žádosti žalobce.
9. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalobce shledával také v tom, že závažnost jednání žalobce narušujícího veřejný pořádek žalovaný dovozoval z údajného spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykových látek, kterého se měl žalobce dle správního orgánu dopustit po podání žádosti o vydání povolení k pobytu, kdy právě řízení pod vlivem alkoholu bylo dle správního orgánu oním závažným jednáním. Je pravdou, že žalobce byl v minulosti odsouzen za řízení pod vlivem alkoholu, nicméně k tomuto došlo již dne 31. 8. 2019, tj. více jak 3 roky před vydáním napadeného rozhodnutí, kdy žalobce již uložený trest za toto své jednání vykonal. Poté již nikdy nebyl žalobce za jízdu pod vlivem alkoholu potrestán. Správní orgán však nesprávně jednání ze dne 31. 8. 2019 zaměnil za jednání žalobce ze dne 1. 2. 2022, kdy se žalobce dopustil výrazně méně závažnějšího jednání, než které dovozoval správní orgán. Nebylo tedy pravdou, že by se žalobce „relativně nedávno dopustil natolik závažného narušení veřejného pořádku, že lze dovodit existenci nebezpečí, že by mohl narušit veřejný pořádek i v budoucnu.“ Na jednu stranu žalovaný připustil podání nové žádosti po 23. 11. 2022, kdy je dostatečnou dobou 9 měsíců od posledního prohřešku žalobce, na druhou stranu však 3 roky od spáchání přečinu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ohrožení pod vlivem návykové látky dostatečné nebyly.

10. Z textu 2. odstavce str. 7 napadeného rozhodnutí bylo však zřejmé, že správní orgán zaměnil rozhodnutí Okresního soudu v Chebu ze dne 20. 9. 2019 týkající se skutku ze dne 31. 8. 2019 s rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 26. 4. 2022 týkající se skutku ze dne 1. 2. 2022, kdy toto způsobilo nepřekoumatelnost, nesrozumitelnost a rozporuplnost napadeného rozhodnutí, a to natolik závažným způsobem, kdy tyto vady mají za následek nezákonnost rozhodnutí, neboť zásadním argumentem správního orgánu bylo právě nedávné spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky. Uvedené platí i přes to, že v předchozí části rozhodnutí správní orgán přečiny žalobce uvedl ve správném pořadí, kdy se však jednalo o objektivní popis podkladů rozhodnutí.
11. S ohledem na shora uvedené měl žalobce za to, že v důsledku příliš extenzivního výkladu a správního uvážení žalovaného došlo k nepřiměřenému zásahu do osobnostních práv, jeho soukromého a rodinného života, když rovněž nebyly v případě žalobce dány takové skutečnosti a okolnosti, které by odůvodňovaly důvodné obavy, že by žalobce mohl závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Pro takový důvod je již třeba shledat okolnosti výraznější intenzity, než tomu bylo v případě žalobce.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný považoval podanou žalobu za nedůvodnou. K tvrzené nepřekoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce dovozoval z odůvodnění rozhodnutí ve druhém odstavci na str. 7, žalovaný uvedl, že se rozhodně nedopustil záměny jednoho rozsudku za druhý, resp. spáchaných trestních činů. Citovaný odstavec obsahově navazoval na předchozí a celistvě hodnotil dosavadní trestní minulost žalobce z pohledu závažnosti a aktuálnosti.
13. Žalobce se opakovaně pozastavoval nad jistou nekonzistentností odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy na jednu stranu byl považován za osobu, u které je nebezpečí, že závažným způsobem naruší veřejný pořádek, ale na straně druhé byly připouštěny možnosti dalšího pobytu. V této souvislosti žalovaný zmínil již v odůvodnění citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, ve kterém byl vyložen pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ s tím, že soud akcentoval, že zákon o pobytu cizinců používá tento pojem v různých kontextech a může tedy nabývat odlišných významů, k čemuž je nutné v aplikační praxi přihlídnout. Žalovaný vymezil tento pojem ve vztahu k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu a ustanovením, která upravují důvody pro zamítnutí takovéto žádosti. Nebylo tedy projevem nekonzistentnosti, když žalovaný pro účely žádosti o přechodný pobyt považoval žalobce za osobu, u které je důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ale zároveň obecně nevyloučil možnost udělení například víza strpění. Přechodný pobyt je druhem pobytu, který se vydává na dobu neurčitou, v čemž je nutné spatřovat poměrně významnou okolnost. Lze jistě s ohledem na neomezenou dobu platnosti pobytu vyžadovat, aby o dalším bezúhonném způsobu života cizince nepanovaly důvodné pochybnosti. Naopak u časově omezených pobytů (např. víza strpění) je opakovaně cizinec prověřován a může být reagováno na změnu okolností. Stejně tak je nutné diferencovat dle druhu pobytu i otázku přiměřenosti, kterou žalobce též zmiňoval.
14. Ohledně namítané nepřiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalovaný připomněl, že se jednalo o řízení o žádosti, které vyvolal svým podáním sám žalobce, tudíž bylo převážně na něm samotném, aby byl v řízení aktivní, a to i ohledně otázky přiměřenosti. Ze správního spisu bylo patrné, že v průběhu celého řízení žalobce neposkytl žádné relevantní tvrzení stran jeho osobních poměrů a rodinných vazeb, a to ani po výzvě k seznámení a vyjádření se k podkladům. Přestože byl žalobce zastoupen právním profesionálem, tak byl v řízení pasivní a námitky vůči přiměřenosti uplatnil až v žalobě samotné.

15. Žalovaný si byl samozřejmě vědom své povinnosti zhodnotit dopady do soukromého a rodinného života cizince, ale v této oblasti byl limitován soukromou povahou těchto informací, a bylo možno legitimně očekávat, že rozhodné okolnosti pro posouzení poskytne účastník řízení, což se však v tomto případě nestalo.
16. Žalovaný měl za to, že zhodnotil přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života dostatečně a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ohledně nutnosti vycestování na Ukrajinu žalovaný uvedl, že zamítavé rozhodnutí nenutilo žalobce k návratu na Ukrajinu. Manželka žalobce je občankou Maďarska a lze předpokládat, že v této zemi disponuje zázemím umožňujícím bezpečné přemístění manžela. Zároveň Maďarsko má na území ČR zastoupení a je možné předem požádat o vstupní víza. Zároveň stanovená lhůta k vycestování vytváří prostor pro další kroky cizince, které mohou směřovat k úpravě pobytového režimu. Žalovanému přitom bylo z jeho úřední činnosti známo, že žalobce podal dne 19. 10. 2022 žádost o udělení víza strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V rámci řízení byl dne 31. 10. 2022 vydán záznam o udělení víza, nicméně v souladu s § 51 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vízum uděleno až jeho vyznačením do cestovního dokladu.

IV.

Posouzení věci soudem

17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
18. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť s tím oba účastníci výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V.

Rozhodnutí soudu

19. Soud neshledal žalobu důvodnou.
20. Žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie byla zamítnuta podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, jenž stanoví: *Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.* Žalovaný dovozoval nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku z trestní minulosti žalobce.
21. Stran výkladu předmětného ustanovení lze citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, bod 31: „Z dikce § 87e odst. 1 písm. f) zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pobytu cizinců i z účelu předmětného ustanovení, jímž je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku, je zřejmé, že předchozí protiprávní jednání stěžovatele, jakkoliv mělo intenzitu zvlášť závažného zločinu ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku, ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost žadatele ovšem jistě v obecné rovině může být základem úvahy o tom, že žadatel i do budoucna představuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je však kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd.“

22. Z obsahu spisu jsou patrné následující časové souvislosti. Žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Chebu ze dne 20. 9. 2019 odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky, neboť dne 31. 8. 2019 byl přichycen při řízení automobilu po předchozím požití alkoholu. Rozsudkem téhož soudu ze dne 6. 8. 2021 byl odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, když dne 11. 9. 2020 i přes uložený trest zákazu řízení motorových vozidel řídil. Dne 20. 9. 2021 žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 26. 4. 2022 byl žalobce znovu odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, jelikož dne 1. 2. 2022 opětovně řídil i přes uložený trest zákazu řízení motorových vozidel.
23. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí především akcentoval, že žalobce naplnil skutkovou podstatu hned dvou různých trestných činů; vědomě a úmyslně porušil platné zákony na území České republiky zaručující veřejný pořádek a chránící nejzákladnější lidské a společenské hodnoty; první uložený trest nevedl k žalobcově nápravě, ale žalobce naopak v porušování zákonů České republiky pokračoval znovu, a to dokonce hned dvakrát, přičemž posledního svého skutku se dopustil v průběhu správního řízení, v době, kdy ještě vykonával trest za svůj předchozí čin; žalobce stále představuje nebezpečí veřejnému pořádku, a to minimálně do doby, než bude jeho odsouzení zahlazeno; nebylo možno opomenout ani časovou blízkost jednotlivých odsouzení, kdy se žalobce v rozestupu necelých tří let dopustil opakované a navíc ve dvou případech totožné trestné činnosti, což svědčí o jeho nepříznivém vztahu k právnímu pořádku České republiky; aktuálnost hrozby závažného narušení veřejného pořádku žalovaný dále dovozoval ze skutečnosti, že ještě nedošlo k zahlazení odsouzení žalobce a ještě neuplynula dostatečně dlouhá doba na to, aby mohlo být na účastníka řízení pohlíženo, jako by odsouzen nebyl, a jednotlivé útoky proti hodnotám chráněným trestním zákonem se opakovaly; jelikož žalobce poslední trest ještě nevykonal, nebylo možné usuzovat, zda měly jeho poslední odsouzení a stanovený trest na žalobce již požadovaný výchovný vliv, a zda se ze svého činu již ponaučil.
24. Žalobce měl za to, že vzhledem k povaze spáchaných trestných činů a uplynulé době od prvního odsouzení nebylo dáno závažné a aktuální riziko budoucího narušení veřejného pořádku. V tom mu soud nemohl dát za pravdu. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu citovaného v bodě 21 výše, je třeba posuzovat trestní minulost žalobce v širším kontextu. Podle soudu není doba více než tři let od spáchání prvního trestného činu a odsouzení za něj garancí nápravy žalobce a jeho budoucího dodržování právních předpisů, neboť na přečin ohrožení pod vlivem návykové látky spáchaný v srpnu 2019 navazovaly v září 2020 a v únoru 2022 přečiny maření výkonu úředního rozhodnutí a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vykázání, a to znamená tři trestné činy v rozmezí dvou a půl let!

25. Chování žalobce lze vyložit jako faktickou absenci převzetí odpovědnosti za první trestný čin, za který byl žalobce odsouzen. Žalobce nerespektoval právní řád svého hostitelského státu, když řídil pod vlivem alkoholu, a pak, přestože byl pravomocně odsouzen, podvackrát nerespektoval, že musí nést následky svého jednání, podrobit se uloženému trestu a neřídít. Nejvíce zarážející je to v případě posledního odsouzení žalobce, kdy k protiprávnímu jednání došlo po podání žádosti o pobytové oprávnění, přestože na žalobce vyjma tíhy uloženého trestu a všeobecného požadavku na chování v souladu se zákonem mohl dále působit i předpoklad, že jeho konání bude pod drobnohledem správního orgánu.
26. S tím je úzce spojeno hledisko závažnosti protiprávního jednání žalobce, kdy řízení pod vlivem návykové látky má povahu trestného činu obecně ohrožujícího, se značným rizikem pro život a zdraví ostatních účastníků silničního provozu či majetek třetích osob, přestože v projednávaném případě naštěstí k takovému účinku nedošlo. Z dvojího maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání lze naproti tomu usuzovat na ignoraci právních norem a negativní postoj k právnímu řádu jako celku. Žalobce nerespektoval první dva uložené tresty zákazu řízení a u třetího nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí možné předvídat, jak se k němu žalobce postaví (byl pravomocně uložen tři měsíce před vydáním rozhodnutí). Důvody, ze kterých bylo možné dovozovat budoucí závažné narušení veřejného pořádku, tak podle soudu v době vydání rozhodnutí ještě nepominuly.
27. Napadené rozhodnutí nebylo ani jakkoli vnitřně rozporné, jak se domníval žalobce. Z napadeného rozhodnutí v prvé řadě neplynulo, že žalobce má šanci úspěšně žádat o pobytové oprávnění hned následující den po výkonu trestu (v napadeném rozhodnutí bylo uvedeno, že trest zákazu řízení bude vykonán 23. 11. 2022, nicméně ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě žalovaný upozornil na svoji chybu, kdy správné datum konce trestu zákazu řízení mělo být až 14. 7. 2023 – pozn. soudu). V přímo navazujícím posledním odstavci na str. 9 napadeného rozhodnutí totiž žalovaný mj. uvedl: *„Kromě toho, jak již správní orgán uvedl výše, po uplynutí dostatečně dlouhé doby, kdy správní orgán bude moci konstatovat, že účastník řízení již nepředstavuje riziko pro Českou republiku, není vyloučeno jeho získání přechodného pobytu.“* (podtrženo soudem). Ani možnost získat jiný druh pobytového oprávnění než povolení k přechodnému pobytu neznamena, že pobyt žalobce nepředstavuje riziko narušení veřejného pořádku. Podmínky udělení pobytových oprávnění jsou různé dle kategorie pobytového oprávnění, a jak správně poznamenal žalovaný, i doba, na kterou se pobytová oprávnění udělují, se různí. Platí přitom, že správní orgány se s cizinci, kteří již mají nějaké pobytové oprávnění, setkávají zpravidla u příležitosti prodloužení takového pobytového oprávnění. V ten moment mohou také zkoumat, zda nejsou dány překážky dalšího pobytu cizince na území. U dlouhých nebo časově neomezených pobytů se přitom musejí spoléhat na to, že v případě rizikového chování cizince obdrží podnět např. od policejního orgánu, neboť cizinci nejsou periodicky „lustrováni“. K tomu soud dodává, že hlavním důvodem, proč žalovaný žalobce na možnost získání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu upozornil, byla mimořádná bezpečnostní situace na Ukrajině. Konečně je z odůvodnění napadeného rozhodnutí v každém okamžiku zřejmé, který žalobcův přečin žalovaný právě zohledňuje a které rozhodnutí trestního soudu se k němu váže. Zatímco spáchání přečinů maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání žalovaný více zohlednil při posuzování aktuálnosti rizika narušení veřejného pořádku (viz poslední odstavec na str. 6 pokračující na str. 7), přečin ohrožení pod vlivem návykové látky spíše akcentoval při hodnocení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

závažnosti (viz druhý odstavec na str. 7, od devátého řádku dále). V každém případě nelze jednotlivá protiprávní jednání vnímat izolovaně. K důsledkům provázanosti všech tří přečinů žalobce i k době uplynulé od spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky se soud již vyjádřil výše.

28. K druhému okruhu žalobních námitek, soustřeďujících se na ochranu rodinného a soukromého života žalobce, soud předestírá, že rozhodoval o žalobě proti správnímu rozhodnutí, a byl pro něj závazný skutkový a právní stav, který zde byl v době vydání rozhodnutí.
29. Ke svým osobním a rodinným poměrům se žalobce v průběhu správního řízení vyjádřil pouze v podání ze dne 29. 4. 2022, kdy uvedl, že s ohledem na situaci na Ukrajině by si rád v České republice pořídil nemovitost a trvale se usadil, ovšem za účelem financování koupě nemovitosti si potřebuje zajistit úvěr u banky, která vyžaduje povolení k pobytu na území České republiky. Přestože účelem jeho pobytu mělo být podle podané žádosti sloučení s manželkou, žalobce ji ani náznakem nezmínil.
30. Teprve v podané žalobě žalobce blíže specifikoval povahu svých vazeb na území České republiky, přestože o žádném z žalobních tvrzení nelze tvrdit, že je žalobce nemohl uplatnit již dříve – v průběhu správního řízení. Že je řízení jednoinstanční a že v případě negativního rozhodnutí je prostředkem obrany správní žaloba, u níž nicméně podle zákona platí pravidla uvedená shora, muselo být žalobci zřejmé minimálně od doby, kdy na základě plné moci ze dne 8. 6. 2022 převzal jeho právní zastoupení advokát – právní profesionál. I přesto žalobce mimo jiné nevyužil možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim před vydáním konečného rozhodnutí.
31. Soud tudíž sdílí přesvědčení žalovaného, že nad rámec podkladů obsažených ve spise žalovaný neměl nástroje k tomu, aby získal povědomí o žalobcově soukromém a rodinném životě. Soud by tudíž mohl do odůvodnění napadeného rozhodnutí zasáhnout toliko tehdy, pokud by se úvahy žalovaného zcela vymykaly rozumnému uvažování, nebo pokud by byly s obsahem spisu v rozporu. To se v projednávané věci nestalo.
32. Zásadním momentem žalobcovy argumentace byla nutnost vycestovat na Ukrajinu. Soud však má ve shodě s žalovaným za to, že v souvislosti s vydáním napadeného rozhodnutí žalobci taková povinnost bezprostředně nehrozí, neboť je obecně známou zkušeností, že na Ukrajině probíhá již jedenáctý měsíc ozbrojený konflikt. Dochází proto k udělování výjimečných druhů pobytových oprávnění, jako jsou dočasná ochrana nebo vízum strpění pobytu. Zároveň je vojenský konflikt zcela mimořádnou situací ohrožující život a zdraví, která odůvodňuje, aby bylo i těm cizincům, u nichž jinak není namístě vydat pobytové oprávnění, po nezbytně nutnou dobu umožněno na území České republiky setrvat.
33. Zadruhé lze k předmětné otázce poznamenat, že žalobce není na základě napadeného rozhodnutí povinen vycestovat zrovna na Ukrajinu. Možností pro něj je i vycestování do Maďarska, což je země, jejíž státní příslušnicí je žalobcova manželka. Nadto zde opět platí, že žalobce se ke své manželce a jejímu případnému zázemí, ani ke svým osobním poměrům ve správním řízení vůbec nevyjádřil, žalovaný tudíž mohl vycházet pouze z podkladů, které shromáždil vlastní aktivitou hlavně z cizineckého informačního systému. Úvahy o tom, že žalobce může přesídlit do jiné země buď sám, nebo s manželkou, začít tam např. podnikat, a v případě samostatného odcestování udržovat s manželkou kontakt prostředky komunikace na dálku, se přitom vztahovaly právě k alternativě pobytu v Maďarsku, nikoli na Ukrajině. Nad rámec nezbytného odůvodnění též není bez zajímavosti, že žalobce při

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

podání žádosti krom jiného doložil maďarskou kartu povolení k pobytu vydanou v únoru 2021 v Budapešti a platnou do 30. 11. 2022, tedy ještě měsíc a půl po vydání napadeného rozhodnutí.

34. Jako vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí soud neposoudil ani odkaz žalovaného na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 108/97. Chronologie daného případu a právě projednávané věci se sice v jistých ohledech lišila, nicméně hlavní myšlenka žalovaného, kterou rozvinul i s odkazem na jmenovaný nálezn – „[žalobce] si *musel být při páchání výše uvedených přečinů vědom možných důsledků také v rovině zákona o pobytu cizinců [...], kdy uvedený zásah do svého soukromého nebo rodinného života si účastník řízení způsobil sám svým násilným [sic!] jednáním a při jeho konání si měl být vědom toho, že k této situaci může dojít a případné rozdělení jeho rodiny je tak způsobenou pouze jeho přičiněním*“, nelze nic vytknout.
35. Závěrem soud konstatuje, že pokud se žalovaný na šesti stranách meritorního odůvodnění napadeného rozhodnutí dopustil několika drobných nepřesností, jak je vytkl žalobce (zásah do rodinného života způsobený „*násilným*“ jednáním žalobce; pobyt žalobce na území České republiky od r. 2021, přestože z jiných podkladů vyplývá, že trestnou činnost páchal už v r. 2019; ochrana „*bezpečnosti*“ státu namísto ochrany veřejného pořádku), je to sice jev nežádoucí, nicméně rozhodně nezakládá nepřezkoumatelnost nebo nezákonnost rozhodnutí. Konzistentnost odůvodnění je třeba hodnotit u rozhodnutí jako celku. Vytrhování jednotlivých slov z kontextu žalobci úspěch přinést nemohlo.
36. Protože tedy soud nepřisvědčil žádné z žalobcových námitek, rozhodl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu pro nedůvodnost zamítl.

VI.

Náklady řízení

37. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. ledna 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.